

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

7 НЕДЕЛЯ СЛЕД ПАСХА – НА СВ. ОТЦИ ОТ ПЪРВИЯ ВСЕЛЕНСКИ СЪБОР

ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО

Това като каза Исус, дигна очи към небето и рече: Отче! дойде часът: прослави Гога Си, за да Те прослави и Син Ти, според както си Му дал власт над всяка плът, та чрез всичко, що си Му дал, да даде тям живот вечен. А вечен живот е това, да познават Тебе, Единго Истиннаго Бога, и пратения от Тебе Исуса Христа; Аз Те прославих на земята, свърших делото, що Ми бе дал да изпълня.

И сега прослави Ме Ти, Отче, у Тебе слава сия със слабата, що имах у Тебе преди свят да бъде.

Явих Твоето име на човешките, които си Ми дал от света; те бяха Твои, и Ти Ми ги даде, и спазиха Твоето слово. Сега разбраха, че всичко, що си Ми дал, е от Тебе; защото словата, що си Ми дал, предадох им ги, и те приеха и разбраха истинна, че съм от Тебе излязъл, и повярваха, че Ти си Ме пратил. Аз за тях се моля; не за цял свят се моля, а за тях, които си Ми дал, защото са Твои.

И всичко Моё е Твое, и Твоето Моё, и се прославих в тях. Не съм вече в света, но те са в света, а аз ида при Тебе, Отче Светий! опази ги в Твоето име, тях, които си Ми дал, за да бъдат едно, както сме и Ние. Когато бях с тях на света. Аз ги пази в Твоето име; ония, които си Ми дал, опазих, и никой от тях не погина, освен погивелния син, за да се събдне Писанието. А сега ида при Тебе и казвам това в света, за да имат в себе си Моята радост пълна. (Йоан 17:1-13)

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

ИСТИНА И ЕДИНСТВО

Истините на нашата православна вяра извираат от Св. Писание. От него, от Божественото Откровение, бликат кристално чистите струни на познанието ни за Бога, за Св. Троица, за Господ Исус Христос, за възплъщението и спасителното Му дело, за Св. Дух; за това как да се молим и как да общуваме с нашия Създател и небесен Отец и как да се отнасяме помежду си.

Затова четенето на Св. Писание е твърде важна част от нашия духовен живот. Четейки го, ние прием вода от най-чистия духовен извор, бликащ от недрата на самия

Творец, утоляваме жаждата на душите си с жива вода и насищаме умовете си с божествената Истина.

Но освен да четем Св. Писание и да се обогатяваме духовно с богооткровените му истини, ние трябва и да разбираме правилно прочетеното. А да вниква в дълбокия смисъл на свещените текстове не всекиму е дадено. И най-добронамереният и проникновен ум може да допушне отклонения и грешки, да не говорим за самонадеяните и недобросъвестни „тълкуватели“. Така от неправилно, некомпетентно и недобросъвестно тълкуване са произлезли всички лъжеучения, всички ереси и разколи. А някои от тях са разстройвали вътрешния живот на църквата дълбоко и за дълго.

Затова Бог е поверил Откровението Си не на частни лица, а на Св. Църква, която да бъде наша учителка във вярата и пазителка на чистото и правилно вероизповедание. Тя, Църквата, единствено може да изпълнява тази отговорна роля, тъй като е непогрешима и по думите на св. апостол Павел е „стълб и крепило на истината“ (1 Тим. 3:15).

Някои веднага ще възразят: „Как да е непогрешима, като и тя е общност от хора?“ Непогрешима е по простата причина, че нени глава е Господ Исус Христос, Който постоянно действа в нея и я ръководи и предпазва от всяко заблуждение (вж. Фл. 1:22-23) и поради това тя не е само човешка, а богочовешка институция; непогрешима е, защото в нея пребъдва Св. Дух, Духът на истината, Който я напътства на всяка истина (вж. Йоан 14:16; 16:13).

Глава Бог, че светите отци от онова време веднага разбрали колко опасно е лъжеучението на Арий и как то би могло да изопачи християнската доктрина в самата й сърцевина. Защото, в какво се заключава, къде светлее за нас радостта от спасението? Нима не е в това, че „нищо ангел, нито някое друго висше същество, а сам Господ „се смаява“, за да бъде един от нас. Сам Господ отдава Себе Си, за да приовещи човека към Божественото Си битие. Апостол Павел ни учи, че никаква сила, никакво небесно същество, ни началства, ни власти, ни ангели, а именно истинският и вездесъщ Бог се е възплътил на земята заради нашето спасение. Той именно ни дава сила и благодат. Той е Физни, Който обича човешкия род: „...всяка душа поотделно, и всички нас заедно“ (Свещ. Ал. Мен, Свет во тьме светит, Москва, 1991 г.). Тази съкровена православна истина защитават светите отци (начело със св. Атанасий Александрийски) на Първия вселенски събор, свикан в гр. Никея през 325 г. Тяхната свята памет честваме на днешния неделен ден. Святия, защото те съумяват не само да оборят и осъдят лукавото Ариево лъжеучение, но и да запазят единството на Църквата. Арианството десетилетия след събора продължава да смущава църковния живот, но то е осъдено от едната

святата, вселенска и апостолска Църква, ұязвено е смъртоносно в сърцето и, макар и след дълга агония, ұмира.

Ёдинството на Църквата! Някои бнха запитали защо днес, седма неделя след Пасха, се четє част от т.н. първосвещеническа молитва на Господ Исус Христос. А в нея, между другите теми, се говори и за единството. За какво единство? За единството между вярващите, за църковното единство. То, единството, е жизнено важно за всяко начинание, за всяко дело, за всяко сдружение, за всяка институция. Но особено важно е то за живота на Църквата, която е общност от хора, обединени от една вяра, едни тайнства и една йерархия; общност, глава на която, както знаем, е Сам Христос, нейният основател. И Той се моли в първосвещеническата Си молитва на Отца в Неговата Църква вярващите да имат пълно, абсолютно дұховно единство; „...опази ги в Твоето име, тях, които Си Ми дал, за да бѣдат едно, както сме и Ние” (Йоан 17:11б). Христос иска нашият живот, още тўк на земята, да се приближи, да се приобщи към вечния, небесния живот. Исква и ни дава и пътя на това приобщаване: „А вечен живот е това, да познават Тебе, Ёдинния Истинен Бог и пратения от Тебе Исус Христос” (Йоан 17:3). И познавайки Го и призовавайки Го, нека изпълним първата Мў заповед да се възлюбим едни други, та единоислено да изповядваме Отца, Сина и Св. Дўх – Троица единаосъщна и неразделна!

Автор: Свещ. Ал. Лашков

Български светни

ЖИТИЕ НА Св. ПРЕПОДОБНИ СОФРОНИЙ БЪЛГАРСКИ (СОФИЙСКИ)

Ёнорийският свещеник на село Пенковци (Софийско) Стефан избягал в София със жена си поради тўрско насилие, отгдето после избягал чак във Влашко при великия влашки войвода Радўл. Там жена мў починала и той приел монашество с името Софроний.

Подир смъртта пѣк на войводата Радўл той се завърнал отсам Дўнава в родината си и се поселил в един манастир край Рўсе (вероятно пещерния манастир на св. Йоаким I, патриарх Търновски и преподобни Димитрий Бесарабовски), гдето се подвизавал с пост, молитва, трўд и милостиня. Дяволът не изтърпял неговите монашески подвизи и настроил против него един манастирски слўга, който го ұдарил с брадва по главата и така го лишил от живот.

Три години по-късно Софроний се явил на живеещите в манастира, които изпълнили неговото внўшение, разкопали гроба мў и намерили мощите мў нетленни и благоуханни. Те ги поставили в ковчег за всеобщо поклонение.

Вероятно преподобни Софроний живял през втората половина на XV век и началото на XVI век, към второто десетилетие на който трябва да е пострадал. Тия сведения за него ни съобщава българският книжовник поп Пею, автор на житието на св. Георги, който пострадал през 1515 година.

© Жития на светните. Синодално издателство, София, 1991 година, под редакцията на Партений, епископ Левкийски и архимандрит Д-р Атанасий (Бончев).

Наръчник по Православие

ПРЕДИ И СЛЕД КРЪЩЕНИЕТО – БЕБЕДИ С НОВОНАЧАЛНИЯ

– Защо да се молим на светните? Бог и без тях може да ни спаси.

– Нанстина, да ни спаси може единствено Бог. Но заслужаваме ли ние това, Той да ни спаси? Изпълняваме ли Неговите заповеди? Обичаме ли Го така, както трябва да обичаме своя Творец и Спасител?

Ако обичаме Бога, то трябва да обичаме Пречистата Мў Майка и Неговите приятели – светните, които са посветили целия си живот на слўжение на Него, търпели са страдания заради Него, жертвали са за Него всичко и така са Мў ұгодили, че са получили от Него дара на чудотворството, както в живота си, така и след смъртта си. И как е възможно да не прославяме светните, когато Свещеното Писание казва: Хвалете Бога в Неговите светни (Пс. 150:1 – слав. прев.) Тая чест е за всички Негови светни (Пс. 149:9). Споменът за праведника е с похвали (Притч. 10:7 – слав.).

В Сванделието самата Превлагословена Богородица казва: Отсега ще ме облажават всички родове (Лўк. 1:48).

Ако ние чўствуваме своята греховност и своето недостойнство пред Господа, то непременно трябва да съзнаваме необходимостта да имаме молитвени застъпници за нас, по-ўгодни Немў.

Ние виждаме от Свещеното Писание колко е полезна за нас молитвата на светните. Сам Бог говори: Вървете при Моя раб Иов иґ ще се помоли за вас (Иов. 42:8). И Апостолът пише: Голяма сила има ұсърдната молитва на праведника (Иак. 5:16).

Ако Апостол Павел е молил верните да се молят за него (1 Сол. 5:25; Кол. 4:3) и е считал това нўжно за себе си, то толкова повече за нас, грешните, са необходими молитвите на светните.

Още от Стария Завет знаем, че Ангелите винаги са били помощници на хората и че са били призовавани в молитва. Така Иаков, благославяйки Иосифовите деца, казва: Ангелът, който ме избави от всяко зло, да благослови тия деца (Бит. 48:16).

И как да не молим тези добри помощници – Ангелите хранители, които ни дава Бог?

Ако Ангелите чўват молитвите на верните, то, разбира се, чўват ни и светите ұгодници Божии, понеже Господ е казал: Ония, които се сподовннха да получат оня святѣ са равни на Ангели (Лўк. 20:35, 36).

Апостол Петър е обещал на верните да се моли за тях след своята кончина. В Апокалипсиса апостол Йоан пише: „Двайсет и четирите старци паднаха пред Агнеца, държаейки всеки от тях гусли и златни чаши, пълни с тамян, които са молитвите на светните“ (Откр. 5:8).

Всички праведни мъже от Стария Завет, на които са се явявали Ангели, са прекланяли колена пред тях с благоговейна почит. И затова на заблуждаващите се, които не разбират защо се покланяме при молитвата към светните, трябва да обясним, че има два вида поклонение, признати от Вселенската църква: едното е поклонение и обожение, принадлежащи на Единния Бог; другото е поклонение с благоговейно почитание, въздавано на светните, които ние молим да се застъпват за нас пред Бога.

Всички текстове на Свещеното Писание, които невярващите привеждат против второто поклонение, се отнасят само към това, че светните не трябва да се боготворят; и ние знаем много добре това, понеже Седмият Вселенски събор, който утвърдил признаването отначало, от цялата Църква, почитане на светните, заедно с това осъдил тези, които „призовават“ светните „като богове“.

По същия начин още в Стария Завет виждаме почитане на мощите на светните. В книга „Изход“ четем, че израилтяните са изнесли със себе си от Египет Иосифовите кости; а в четвъртата книга „Царства“ четем, че мъртвец е бил възкресен с докосване до мощите на порок Елисей.

А в Евангелието Христос е укорявал фарисеите не за това, че са украсявали гробниците на праведниците, а затова, че са правили това лицемерно, както и другите добри дела, за които пак там споменава Господ (Мат. 23).

Почитанието на светите мощи у древните християни е било толкова силно, че те предпочитали да устройват своите църкви при гробовете на мъчениците. Затова и ние, православните, спазваме повелението на Седмия събор, да освещаваме храмовете не иначе, освен полагайки в антиминосите или под престола частици от мощи на мъченици.

Свети Амвросий Медиолански говори за мощите така: „Почитам в мъченическото тяло раните, приети за името Христово; почитам в пръста семената на вечността; почитам тялото, което ме наставлява да обичам Господа, което ме научава да не се боя да умра за Господа!“.

Наистина нещастни са тези, които от съетно мъдрование лишават себе си от ходатайството на светите Божии приятели!

И стократно по-нещастни са тези, които не почитат, не молят и не обичат Пресветата Дева Богородица, която Господ е избрал, за да послужи на Тайната на Своето възплъщение. Избрал я за своя майка, за пазителка на Своето младенчество, за свидетелка на своя Божествен живот и кръстна смърт.

И след нейното успение я възнесъл в небесна слава с тяло, както е предрекъл още Давид: Възкресни, Господи, в твоя покой. Ти и Кивотът на Твоята светиня (Пс. 131:8 – слав. прев.).

Тези нещастни хора в своето заслепение не изпълняват завета на Божията Майка: Отсега ще ме облажават всички родове (Лук. 1:48) и лишават себе си от всемошното (всемогъщото) застъпничество на тази, която Църквата нарича огнен престол на Вседържаителя.

Красноречиво говори за това един от пастирите на Църквата: „Божественият огън, така проникнал в Нейното същество, че Тя самата станала такава, тайнствен огън, привеждащ в трепет, и станала цялата очистителна святост за тези, които привягват към Нея с вяра и любов“.

Умолявам те, приятелю, не обръщай внимание на празните и вредни мъдрования на любителите на нововъведенията, не оскърбявай Бога с хладност към Неговите светии.

Източник: www.svetiilia.bg

Православни Беседи

СМИРЕНИЕТО Е ИСТИНСКОТО МЪЖЕСТВО

Съществува страх Божий и страх човешки. Страхът Божи – това е смирението, а човешкият страх – това е малодушието.

Откъде се появява човешкият страх?

Ако имаш такъв страх, значи имаш тщеславие. Този, който няма тщеславие е отхвърлил човешкото и се прензпълва с Божия благодат, преминавайки от сила в сила. Човешкият страх е енергия на светското сърце. Светското сърце – това е сърце, прилепено за света, който като паяк изсмъква неговите жизнени сили. Това е сърце, в което вместо кръв тече мръсотията на лошите мисли.

Как се побеждава страхът?

Много просто – бъди смирен. В смирението потъват всички страхове и помисли, като камъни в огромния океан. Тогава ще разбереш, че смирението е истинското мъжество. Затова на страха противоположното е именно мъжеството. Но не това мъжество, за което говорят в света, а мъжеството на смирението, което ражда чисто сърце. Чистото сърце, познало Непознаваемия и вместило Невместимия няма човешки страх, но има страх Божий, който се превръща в него в неизменна Любов.

От какво се ражда мъжеството?

От непрестанната молитва! Умора и немощ, страхът и малодушието бягат от непрестанната молитва, а мъжеството, търпението и целомъдрието, обличат сърцето, придобило непрестанна молитва в несъкрусима духовна броня.

Как да запазим непрестанната молитва?

Нужно е да не се допусне страхът и плашливостта да съкрушат твърдостта на дъха. Трябва да се подражава на опитните, да се подвизаваш като опитен Христов воин, който без страх отива там, където е опасно и без малодушие стои там, където е трудно.

Автор: монах Симеон Атонски

СВЕТАТА БИБЛИЯ

Едно дете искало непременно да види Бога. В горещ летен ден тръгнало с баща си към близката гора. По пътя водели сериозен разговор. - Татко, искам да видя Бога - споделило детето горещото си желание. - Това не е възможно - отговорил кратко и точно баща му. - Но аз много искам да Го видя и да разговарям с Него. Той знае всичко. Намислил съм какви въпроси да Му задам. - Добре - съгласил се бащата, - погледни към слънцето и дълго задръж погледа си върху него. Там ще Го видиш. - О, не мога. Очите ми не издържат. Ще ослепея - признало си само след секунди. - Ти не можеш да гледаш слънцето, което е творение. Как тогава искаш да видиш Твореца Бог? Разбрало детето, че не е възможно да види Бога, но не се примирило напълно с това. - Татко, как мога да науча нещо повече за Него? - запитало то отново. - Има една Книга, в която Бог по чуден начин се е разкрил на хората. Тази книга е Библията. Библията се нарича Книга на книгите, защото единствено тя дава точен отговор на въпросите, които са най-важни и най-трудни: Как е произлязъл светът и човекът, какъв е смисълът на човешкия живот и какво става с човека след неговата смърт. Бог изbral свети хора, които невидимо е ръковолил и вдъхновявал да пишат истината за Него. Тази книга е свещена, защото в нея Бог се разкрива на хората и то доколкото е възможно те да Го разберат. Затова е редно да я назоваваме Света Библия. Думата "библия" е гръцка и означава "книги". Светата Библия наистина съдържа много книги - 77 на брой. Състои се от две части: Стар Завет и Нов Завет. Думата "завет" означава свещен договор между Бога и човека. Старият Завет има 50 книги. Те ни разказват за това, как Бог е сътворил света и човека, за грехопадението на първите хора, за Божието обещание да им изпрати Спасител и за това как през вековете Бог подготвял хората да приемат Божиия Син. Новият Завет има 27 книги. В тях е описан животът на Господ Исус Христос, Който е Бог, слязъл на земята и приел човешки образ, за да учи хората на добро, да ги спаси от греха и смъртта. Светата Библия е истинска светлина за душата. Има слепи хора, които са много нещастни. Цял живот те не виждат нищо. Но по-тъжно е, когато човек е спял с душата си и не вижда Бога. Такъв човек не знае как да живее, нито защо живее. Той не знае, че има безсмъртна душа. Живота си преминава като неразумните животни, които никога не си задават въпроси. Но има и хора със слабо зрение. Те виждат, но не така ясно и точно предметите около себе си. А хората със слабо духовно зрение са по-нещастни от тях. Те вярват повърхностно в Бога, поради което лесно стават невярващи. Зрението на душата им е отслабнало и се е притъпило, защото много рядко са търсили Бога, така ясно разкрит в Светата Библия. А има хора, които са се родили със здраво зрение, но се е случила злополука и очите им се повредили. Много лошо е, когато се случи злополука с духовното зрение. Това става, след като се изостави здравето учение за Бога и човек се отклони към секти, които учат неправилно за

Бога. Тези, които имат изкривена вяра, също държат в ръцете си Светата Библия, но я тълкуват неправилно. Човек е склонен да греша. Затова преди да отворим свещената Книга, трябва да се помолим Бог да просвети ума ни, за да разбираме правилно написаното в нея. Светата Библия е най-старата и разпространена книга в света, преведена е на всички езици. На български език е преведена от светите братя Кирил и Методий и техните ученици. Благодарение на тях ние сега можем да черпим от този непресъхващ извор на вечно бликаща духовна мъдрост. Попитали един древен мъдрец: - Защо постоянно четеш Божествените книги, щом отдавна добре ги познаваш? - А ти защо ядеш днес, след като вчера се насити? - Правя го, за да живея - бил отговорът. - Добре! И аз чета затова, за да живея - казал мъдрецът. Както тялото, изнемогващо от глад и жажда, умира, ако не се подкрепи с храна, така и душата, ако не се храни и напоява чрез Словото Божие, изнемогва и умира. Както всеки ден търсим за тялото си храна и питие, така и за душата си е необходимо да търсим храна, питие и утеха в Светата Библия.

Автор: Монахиня Валентина (Друмева)
Източник: "Православно Вероучение за деца"

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

24 май + 7 Неделя след Пасха - на св. Отци от Първия вселенски събор. Преп. Симеон Дивногорски. Гл. 6, үтр. ев. 10, ап. Деян. 20:16-18 (с. 50), лит. ев. Ин 17:1-13 (Тип. с. 473). Ден на Българската просвета и култура и на славянската писменост (Молебен)

25 май * 3-то намиране честната глава на св. Йоан Кръстител (Тип. 325, т. 8)

26 май * Св. ап. Карп. Св. мчк Георги Софийски, Най-нови

27 май Св. свщмчк Терапонтий. Св. мчк Терапонтий Софийски. Св. Йоан Руски, Изповедник

28 май Преп. Никита, еп. Халкидонски. Преп. Софроний Български

29 май Св. Александър, патр. Александрийски, мчца Теодосия девница (Отдание на Възнесение) (Тип. с. 474)

30 май Преп. Исакий Далматски. Св. Емилиа (Задүшница) (Тип. с. 474, за реда вж с. 417)

Енорийският лист се издава с благословието на председателя на храма протоерей Емилиан Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свети Пророк Илия“
Можете да намерите изданието и на интернет адрес: www.svetiilia.bg
